

אהב אותנו, בחר אותנו, קידש אותנו, רצה אותנו, רומם אותנו - אשרינו!!!

גליון קכ"ו

שבועות - מתן תורה
תשפ"ג

מחלון קיבל שכר נורא על התגברותו - ממנו מלכות בית דוד ממנו משיח!!!

מ"ה למעשה התחזקות בעבודת ה'...

ל"עז מ"ה הר"ג אסן מירון
ג' הר"ג אסן קרלין, ובר מתי ישראל

באומרו ושם השנית רות, ראוי לשים שכל והבין, מה בצע להודיענו מי היתה השנית, וטוב טוב היה לקצר ולומר ויקחו להם נשים מואביות ערפה ורות.

אך אמנם עם לבבי אשיחה, **כי דבר גדול הנביא דבר בדבר הזה**, הלא הוא כי על זאת ישתומם כל איש חכם לב באמת באמור **מה זה היה למחלון ואשתו, כי על גום עלה מעלה מעלה ויצלחו למלוכה**, אחרי כי אשר לא טוב עשה מחלון על האשה אשר לקח בגיות ככליון אחיו, וימי ראה כליון חרוץ אשר היה לכליון כי נשכח כמת מלב ולא נזכר עוד, ואשר הוטמאה ערפה אשתו כמאמרם ז"ל (רות רבה ב' א) **בפנים מפנים שונים. אך רות אשת מחלון זכתה להסתופף תחת כנפי השכינה, וממנה פנה ממנה יתר להבנות ממנה מלכות בית דוד בנין עדי עד**, וכסא כבוד הנחלים ה' לימין שלמה המלך, כאמרם ז"ל (בבא בתרא צ"א) על (מלכים א' ב' ט) וישם כסא לאם המלך לאמה של מלכות, ועשר ידות בכל הגדולה הזאת וכל הנזכר למחלון אשר חטא על הנפש ככליון אחיו. והנה הפליא חסדו לו הוא יתברך הפלא ופלא, לגלגלו בבטן אשתו על ידי בועז גדול העולם (רות רבה ה' טו), כדעת חכמי האמות (זוהר ח"ג קע"ג), כי דרך ייבום היה מעשהו, ועובד הוא מחלון **וממנו הושתת מלכות בית דוד ושלמה עד מלך המשיח**. והלא כמו דר' נחשב הדבר הזה כי עשה את הרע בעיני ה' כי אשה נכרית לקח, ואיך נבנה עושה רשעה בנין גבוה ותלול, ולא עבדי קב"ה ניסא לשקר... על כן רוח ה' דבר ויקרא ארץ לכל יושביה, לקחת מוסר

השכל למען נשכיל ונדעה, מה רב טוב העוצר את עצמו מלעשות את הרע, ומה גודל עונו מנשוא אשר התחיל בעבירה. כי חטא אשר לא מנע את עצמו מלעשותה עד הוא היחל וילמד חבירו לעשות כמעשהו, תלוי עליו. והלא זה הדבר אשר היה באנשים האלה, אשר נקבו כאן בשמות, הלא הוא כי הביטו וראו כי ישבו אחים יחדיו, והנה עתם עת נשוא אשה מי משינהם ראוי לישא אשה תחלה, הוי אומר כי הגדול יחל ואחריו הקטן ממנו, ואם כן איפה מחלון וכליון מי אשר היה לו לקחת אשה תחלה, אם לא מחלון כי הוא הגדול, כדבר שנאמר ושם שני בניו מחלון וכליון, כי אין ספק שבגדול היחל ובקטן כלה. ונחפז היה כי לא ערב אל לבו מחלון לישא מבנות הארץ, עד אשר ראה את אחיו נשוי נכרית, כי **כליון היחל בעבירה תחלה ואחריו מחלון נמשך, כי נפשו אֶתָּה ויעש גם הוא כאחיו**, באופן שקולר עור שניהם על כליון תלוי. וכמאמרם ז"ל (סנהדרין ק"ב) קלות שעשה אחאב כחמורות שעשה ירבעם, אלא שירבעם התחיל בעבירה תחלה, ומה גם עתה כי לא הוסיף יתר שאת עון אשר חטא מחלון מכליון, באופן כי קל הוא עון מחלון מעון כליון עשר ידות. וזהו אומרו ושם השנית רות כלומר אל יגדל נא כח עון מחלון בעיניך, כי הלא רות הידועה שהיא אשת מחלון שנית היתה, כי לא נשאה עד הקטן היחל בעבירה תחלה וממנו למד, והיא הקדמה מעתה אל אשר יתעתד לספר מכל הטובה הבאה על מחלון ועל האשה אשר לקח... עכ"ל לשונו הבודעת של ה'אלשיך'...

האדמו"ר ר' שלומק'ע מזועהיל צוק"ל אמר לבחור שפרק עול, אל תתן לו כל מה שהוא רוצה, תחכה דקה אחת! - וסופו שחזר בתשובה שלימה.

יעזר ה' שלא ניפול ברשתו של ה'שטן המשיחית' לעולם, אבל בכל מקרה מקבלים שכר עצום על עצם המלחמה...

אינא במגילת רות (פרק א פסוקים א-ה). "וַיְהִי בַיּוֹם שֶׁפָּטַט הַשְּׂטָנִים וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אִישׁ מִבֵּית לָחֶם יְהוּדָה לָגַר בַּשְּׂדֵי מוֹצָב הוּא וְאִשְׁתּוֹ וּשְׁנֵי בָנָיו. וְשֵׁם הָאִשׁ אֶלְמִלָּךְ וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ עֲמִי וְשֵׁם שְׁנֵי בָנָיו מַחְלֹן וְכָלְיוֹן אֶפְרַתִּים מִבֵּית לָחֶם יְהוּדָה וַיָּבֵאוּ שְׂדֵי מוֹצָב וַיְהִי שָׁם... וַיִּשְׂאוּ לָהֶם נָשִׁים מֵאֶבְיֹת שֵׁם הָאִחַת עֲרָפָה וְשֵׁם הַשְּׂנִית רֹת... וַיָּמוּתוּ גַם וַיִּשְׁנִיָּהם מַחְלֹן וְכָלְיוֹן".

דבר נורא אומר הגה"צ ר' אלימלך בירדמן שליט"א (מעמד 'שירת היים' ביהפ"ס אצטובקין ליל שש"פ תשפ"ג) בשם ה'אלשיך'. (תלמיד מרן ה'בית יוסף' וחבר בבית דינו, והר"ע של ר' חיים ויטאל [בנגלה]).

תחילה אכתוב את תורף דבריו, ואח"כ נביא את לשונו הקדושה, מחמת שהדברים כל כך מיוחדים, לא יאמינו לי אם לא יראו את לשונו הק'.

ה'אלשיך' שואל, מפני מה 'כליון' שנשא את 'ערפה' - כלה לגמרי מן העולם, ואילו 'מחלון' שנשא את 'רות', זכה שבועז יבם את רות, והוליד ממנה את את 'עובדי', שקם על שם המת, ובזוה"ק מבואר מסוד היבום 'יקום על שם המת', הכוונה שנשמת המת מתגלגלת בילד שנולד מן היבום.

יצא, שם'מחלון' נולד כל מלכות בית דוד, וממנו המשיח - ונשאלת השאלה: במה זכה 'מחלון' לכן?

אומר ה'אלשיך' יסוד נורא! 'מחלון וכליון', הגיעו לארץ נוכריה, עם נשים נוכריות, ומחלון למרות הנסיון שהיה לו, שמר את עצמו ולא נשא אשה נוכריה, עד ש...

הגיע אחיו הקטן 'כליון' ונשא אשה נוכריה, וכאשר הנסיון הגיע כברלתוך הבית, הוא לא עמד בנסיון - ונשא לאשה את רות המואביה, שהיתה אסורה לו, כיון שהיתה נוכריה.

תחילה, אלא נלחמם עם יצרו, על עצם המלמחה, הוא זכה שממנו מלכו בית דוד וממנו המשיח!!!

זה הפשט 'האחת והשנית'...

ז"ל ה'אלשיך' (שם) 'וישאו להם נשים מואביות וכו'. הנה

א' גיט ווארט
מאגזינים המשפיעים והמגנידים שליט"א

האדון לא רוצה שנמלא סתם כלי נקוב, הוא רוצה שננקה את הכלי!!!

מו"ר הגרי"מ דרוק מביא יסוד עצום מדברי המדרש (פרשת מצורע ויק"ר ט"ו, ב) על הכתוב במשלי "ראמות לאויל חכמות", הובא בעלון זה בפרי ויקרא, וז"ל המדרש:

אמר רבי לוי משל לטרסקל נקוב, - חבית נקובה, עם חור] ששכר בעליו פועלים למלאכה, מי שטיפש מהו אומר, מה אני מועיל מכינס בזו ומוציא בזו, מי שפיקח מהו אומר ולא שכר כל חבית וחבית אני נוטל, כך מי שהוא טיפש מהו אומר מה אני מועיל ללמוד תורה ומשכחה, מי שהוא פיקח מהו אומר, ולא שכר יגיעה הקדוש ברוך הוא נותן".

שואל הרב דרוק, (בהקדמה לשיעורו השבועי של הראש"צ הגרי"מ יוסף שליט"א, פר' בהר בחוקותי פ"א) הרי לא מדובר כאן בבעל הבית טיפש ח"ו, מה העניין שלו לתת לפועל דלי מנוקב בשביל שימלא בו מים - שישפכו באותו הרגע מהחור? אתה רוצה לתת לו כסף, תיתן לו? בלי להטריח אותו לעבוד לחינם?

ענה הרב דרוק ב'אש קודש', בעל החבית רוצה שהפועל ישפוך מים לחבית בשביל לנקות אותה!!! התורה שהאדם לומד, גם אם משכחה בסוף [ח"ו] היא מרוממת, מקדשת, מטהרת, מנקה! זה המטרה שהקב"ה נתן לנו את התורה 'לטהרה ולקדשנו בקדושתו העליונה'!!!

ד' אמות של הלכה הרב דוד מטיאס

עירוב תבשילין במו שהכין את כל מאכלי השבת מערב יום טוב

השנה יחול חג השבועות בערב שבת קודש, ובכדי שיהיה מותר לבשל ולאפות ביום טוב לצורך השבת יש לעשות עירוב תבשילין (שו"ע ס' תקכ"ז). והנה מצוי כיום בהרבה בתים שמבשלים את כל התבשילים של השבת מערב יום טוב, וביום טוב עצמו לא מבשלים כלל, אלא רק מניחים את המאכלים המבושלים על הפלטה או הבלע"ז בכדי לחממם לשבת, ויש לעיין האם אפשר לברך על העירוב תבשילין בכה"ג א שמו אין לברך מאחר ואין בדעתו לבשל ולאפות לצורך השבת כלל [מיהו להניח עירוב ודאי שצריך אפילו אם אין בדעתו לבשל ולאפות כלל, שהרי צריך הוא לעירוב בשביל הדלקת נר שבת, אלא שמשום הדלקת הנר לבד אין מברכים על העירוב תבשילין כמבואר בפוסקים].

וראיתי מובא בשם הגר"א"ל שטיינמן זצ"ל שמי שבישל את כל המאכלים מערב יום טוב ואינו צריך אלא לחממם לפני השבת ניח עירוב תבשילין אך לא יברך עליו, וביאר הטעם דאף שאנו אוסרים לחמם מאכלים לחים שהצטננו לגמרי, מכל מקום מעיקר הדין אין ביטול אחר ביטול אפילו בלא, אלא שאנו מחמירים לאסור חימום מאכל לח שהצטנן לגמרי, ומחמת חומרא זו אי אפשר לברך על עירוב תבשילין שאינו ביטול ממש עכ"ד, וכן דעת הגר"ב צ אבא שאול זצ"ל שאם אין בדעתו לבשל אלא רק לחמם המאכלים המבושלים ניח עירוב אך לא יברך עליו (שו"ת אור לציון ח"ג פכ"ב) עיי"ש.

אמנם עיין בספר עירוב תבשילין הערוך (ס' ב' ס"ד) שכתב כדבר פשוט שיש לברך על העירוב תבשילין אפילו אם הכין את כל המאכלים מערב יום טוב, וטעמו שהרי גם על מלאכות דרבנן יש חיוב לעשות עירוב תבשילין, ואם כן עצם ההנחה של המאכלים המבושלים על גבי האש [אפילו היא גרופה וקטומה] מחייבת בעירוב תבשילין משום איסור שהיה וחזרה, וכתב שדיבר בנידון עם כמה מגדולי ההוראה והסכימו לזה עיי"ש [אלא שלפי טעם זה יש לעיין במחמם המאכלים על גבי פלטה אם יברך על העירוב שהרי עיקר איסור תנינה בתחילה בפלטה השמלית אינו מבורר כ"כ לדעת כמה פוסקים].

וכן דעת הגר"נ קרליץ זצ"ל (חוט שני ס' תקכ"ז ס"א) שאפילו ביטול את כל המאכלים בערב החג, צריך להניח עירוב תבשילין ולברך עליו. וטעמו משום שמצות עירוב תבשילין אינה רק למי שודא לו שיצטרך לבשל ביום טוב, אלא המצוה היא על עצם האפשרות שיהא אפשר לו לבשל לשיעור יצטרך לבשל כגון אם ימצא תבשיל מוקלק או שיבואו אליו אורחים וכיוצא בזה וכל מה שהוא בכלל הספק הזה שמו יצטרך להניח לביטול ביום טוב יש לו לעשות עירוב ולברך עליו, ורק אדם שלא מוטלים עליו צרכי הבית ואין לו ספק כלל שיצטרך לבשל ביום טוב כמו אורח בבית מלון וכיוצא בזה אין לו לברך על העירוב תבשילין אולם אם הוא בגוונא שיש לו ספק שמא יצטרך לבשל או לאפות, יעשה העירוב ויברך עליו עכ"ד. [ונראה שהרוצה לצאת מידי כל ספק ולהתחייב בברכה לכולי עלמא יראה להשאיר דבר מה לבשל אותו ביום טוב לכבוד שבת כגון שיכין תמצית תה ביום טוב עבור שבת או שיבשל ביצה לכבוד שבת וכיוצא בזה].

תורת חסד

יסוד נורא מובא מרבינו האילת השחר' זיע"א (מתוק האור - פניני הגרא"ל עמ' שמא):
 הגמ' אומרת שאביי ורבא שניהם היו מצאצאי עלי הכהן, שנגזר עליו שצאצאיו
 ימותו בקיצור ימים ושנים, וכך אומרת הגמ' (ראש השנה יח.): "רבא ואביי מדבית
 עלי קאתו, רבי דעסק בתורה חיה ארבעין שנין, אביי דעסק בתורה ובגמילות
 חסדים - חיה שתיין שנין. שואל רבינו זיע"א הרי כתוב בתורה "יקרה היא
 מפנינים", יותר מכהן גדול הנכנס לפני ולפנים, ואם כן ברור שעדיף ללמוד תורה
 מאשר לעסוק בחסד, מהו ההסבר אפוא בכך שרבא שעסק רק בתורה חי
 ארבעים שנה, ואילו אביי שעסק גם בגמ' ח חי ששים שנה?! וענה מרן זיע"א
 במשל, מה יותר מזין, בשר או מים? ברור שבר, אבל פשיטא שאי אפשר לבשל
 בשר בלי מים... ומרן הגביה את קולו וסיים: **אי אפשר תורה בלי חסד!!!**
 יודע ומפורסם בכל העולם כולו, גאונותו ושקדנותו של מרן שר התורה הגר"ח
 קניבסקי זצוק"ל, ורבים שואלים ורוצים לדעת הדרך לגדול כמו מרן זצוק"ל,
כיצד ניתן ביום הדין של התורה הק' לזכות לריבוי עצום של תורה הק'.

וכמוכן "מה יעשה אדם ויחכם?" יעסוק בתורה (גדה ע:), אבל הרבה עשו [רק]
 כן ולא עלתה בידם (גמ' שם).

והרבע' של ר' חיים, הלא הוא מרן הגרמ"ל ליפקוביץ זצוק"ל אמר שר' חיים
 זכה למה שזכה, להגיע להיות 'שר התורה' שכל חדרי התורה חקוקים על לבו
 באופן מבהיל ביותר - בזכות המידות טובות שלו. כלומר על ידי 'התורה חסד'
 של ר' חיים, זכה לכל מעלותיו האדירות.

מספר הגרש"ד פרידמן שליט"א בעמ"ס "שדה צופים" על כל הבבלי
 והירושלמי, וממקורביו של מרן הגר"ח זצוק"ל. (בספרו "בסוד שיח"): בעת שנתארח
 אצלי בנו הגדול של רבינו, ידידי הגאון רבי אברהם ישעיה שליט"א, ביום ב'
 פרשת יתרו תשס"ו, שמעתי ממנו כמה ענינים נפלאים מזקינו מרן הסטייפלער
 זצ"ל. ואספר כאן עובדא שעשה עלי רושם אדיר...

הרב אברהם ישעיה שליט"א היה רגיל לשהות אצל זקינו מרן הסטייפלער זצ"ל
 לעת זקנתו, ובמשך עשר שנותיו האחרונות היה משמשו ונאמן ביתו. וכאשר
 ראה שאנשים מרבים לבוא בלי הפסק למרן הסטייפלער, ביום ובלילה, עד כדי
 שהדבר למעלה מכוחותיו, היה מפעם לפעם נועל את דלת הבית, בכדי ליתן
 רווח בין פרשה לפרשה שיוכל מרן הסטייפלער לפוש מעט, אולם כאשר הבחין
 מרן הסטייפלער שלפתע הפסיקו האנשים מלהכנס, הבין כי נעלו את הדלת,
 והלך בכבודו ובעצמו ופתח את הדלת, בכדי שציבור הממתנים ימשיכו להכנס.
 ברם לדעת מכן כאשר מרן הסטייפלער שקע בלימודו, הלך הנכד ונעל שנית
 את הדלת, אך עבור זמן מה כשהבחין מרן הסטייפלער שהדלת נעולה, הלך שוב
 לפותחה. והנה הדוחק המושיח להיות גדול, מחמת ריבוי העם הבאים, מי בשאלה
 בהלכה, מי בבקשת עצה ותושיה, מי בבקשה לברכה וכו' על כן שב הנכד ונעל
 הדלת בפני הבאים, ברוב חמלתו על זקינו מרן הסטייפלער שקשה עליו לשאת
 את משא העם. וכך נשנה הדבר כמה וכמה פעמים.

עד שהבחין מרן הסטייפלער שנכדו הוא הנועל את הדלת, נענה ואמר לו בקול
 חזק ותקיף בזה הלשון 'פון וואנעט ווייסטו אין וועלכן זכות לעב איך' [מהיכן
 אתה יודע באיזו זכות הנני חן]. כלומר, אמנם הנך רוצה למנוע את הציבור
 מלבוא, כי הנך חס על כוחי. אולם מנין לך שדבר זה יוסיף לי כח ויתן לי חיים,
 שמה אדרבה דוקא בזכות שהנני מקבל את הציבור ועושה חסד עמהם, בזכות
 זה הנני חי.

אומר הגרש"ד: כששמעתי עובדא זו מפי נכדו בעל המעשה, אחזתני רעדה
 ונתרגשתי מאוד. מי הוא שאמר דברים הללו, גאון ישראל וקדושו, לעת זקנתו,
 אחרי שעברו עליו כל ימיו ושנותיו בעמל תורה ומצוות, בעבודת השם ובהרצת
 תורה להלל פניו. אף על פי כן היה מתיירא ואומר, מי יודע באיזו זכות הוא חי,
 שמה אכל בזכות חסד שעושה. וממנו נקח מוסר והשלך, עד כמה אנו זקוקים
 לזכות מצות צדקה וגמילות חסדים, ולא נרפה מזה לנוכח שום קוש.

מוסיף הגרש"ד: ועל דרך ששמעתי בשם הרה"ק מהר"א מבעלזא זצ"ל, שאדם
 המפסיק מלימודו כדי לעשות חסד על זולתו, הרי זה סימן שלומד תורה לשמה.
 ע"כ מהרב פרידמן שליט"א.

בידידי הוה עובדא: ביום שישי האחרון (ערש"ק במדבר פ"ג) הגעתי להבחן על
 'משנה ברורה' - דרשו. בשעה 11:00, כשהתכונן היה לחזור מתוך עלון 'תמצית
 משנה ברורה', (של הרב קרפ שליט"א, מומלץ מאד למי שרוצה לחזור מתוך סיכום), כחצי שעה,
 ועוד חצי שעה למבחן.

אולם כשהגעתי לבית מדרש, ראיתי 'יהודי מתקרב', שהיה זקוק שילמדו איתו,
 ראיתי את המצב ולמדתי איתו 40 דק'. וכאשר סיימתי איתו בשעה 11:40 ידעתי
 שכבר זמן לחזור אין לי, לפחות אעשה את המבחן בזריזות.
 ועכשיו תשמעו מה זה "תורת חסד"...

בד"כ הממוצע של הציונים שלי (למרות שהנני מג"ש דרשו...) הוא כ-80%, זה המצב,
 ואין מה להתבייש, זכרון זה מתנה מה'.

עשיתי את המבחן, וכשבדקתי את התשובות האם מה שעניתי היה נכון,
 קבלתי הלם! - - - **קבלתי 100%!!!**
 8 שנים שאני נבחן 'דרשו' - ומעולם לא קבלתי 100%, אבל כשגמלתי חסד עם
 הזמן שלי, זכיתי לסייעתא דשמיא עצומה.
 וללמד על הכלל כולו יצא, "ותורת חסד על לשונה!!! ועיי' בעלי באר' וב'שמע
 תפילתי" שהארכנו במעלת ה'תורת חסד'.

זהירות מ'לאו' של 'בל תקיפו'

לא תקפו פאת ראשכם ולא תשחית את פאת זקנך (ויקרא יט כז).

בעמדינו בימי 'מתן תורה' - חובה עלינו לקבל את כל התר"ג מצות, ולפעמים נראה שיש מצוות
 שמקיים אותם בשלימות, ואין בהם שום מכשולות, אבל היצר הרע לא מתיימש לעולם, ובכל פעם
 מגיע מכיוונים אחרים, ודברים נוראיים הביאו בעלון "לקראת שבת מלכתא" של דרשו, בעניין
 המכשולות המצויות בלאו של 'בל תקיפו' - והעתקתם למען חיוזק הרבים.

"הלכתי כדרכי להסתפר אצל הספר בשכונה. התור לא היה ארוך מידי, החלטתי להמתין... - כך
 מתחיל הסיפור מאחורי היוזמה החדשה - תעודות הכשר למספרות..."

גם אני כמו רבים מציבור בני התורה, הרמתי גבה כשראיתי את הקמפיין החדש הקורא להסתפר
 אצל ספרים שמחזיקים תעודת כשרות. 'הרעיונות של העסקנים לא נגמרים... - חשבתי. 'מעניין
 מי עושה מזה כסף... היתה לי מחשבה עמוקה אי שם בתוך הלב, שכיחודי פטריטו וגאה דחיתי
 אותה מידי, שאולי שונאי התורה צודקים, עוד מעט יעשו הכשר גם על רהיטים... כשרות על
 קרנות פנסיה והשקעות כבר הבנתי, איסור ריבית, בסדר... אבל מה עכשיו רוצים מהספרים?
 עד שבדרך לא דרך פגשתי את היוזם, את מי שהענין בוער בקרבו כמו אש בעצמות, והוא לא ינוח
 ולא ישקוט עד שכל יהודי יידע שמי שלא מסתפר אצל ספר שמחזיק תעודת כשרות, עלול
 להיכשל באיסור דאורייתא..."

האברך הזה לא קרוץ מהחומרים שקרוצים העסקנים הרגילים המוכרים בציבור החרדי. הוא שקט
 ורגוע ונלחם על עילום שמו בכל הכוח. רק אחרי שהכרוז קצת, הבנתי שהכוח שמניע אותו הוא
 האמת ויראת שמיים טהורה שדוחפת אותו להציל ולזכות את עם ישראל..."

אחרי שההשגחה לגלה שאפגוש אותו ועלום השם התגלה בפני, הסתקרנתי מאוד איך הכל
 התחיל ומה באמת המכשולים המצויים במספרות, וכך הוא סיפר:

"הלכתי כדרכי להסתפר אצל הספר בשכונה, התור לא היה ארוך מידי, החלטתי להמתין.
 לתדהמתי אני מבחין שהספר מסדר עם סכין את הפאתים של האברך הצעיר שהסתפר אצלו.
 ברגע הראשון נאלמת דום, לא אמרתי כלום, מי אני שאעיר לספר כה ותיק שכל צדיקי העיר
 מסתפרים אצלו...?! מי אני שאפריע לאברך החשוב שהכרתי מהשכונה לצאת עם פאתים צרים
 ומסודרים...?! אבל לא יכולתי לשתוק והערתי לספר בעדינות: "אתה יודע שיתכן שעברת עכשיו
 איסור דאורייתא"?!..."

"זה רק חומרא...!" הוא ענה לי בבטחה. הבטחון שלו קצת בלבב אותי והנחתי לו, אך לא נאשרתי
 להסתפר אצלו. הלכתי מיד לרב השכונה. הרב כמוכן הדועע. הוא קרא לרב נוסף, והם הלכו יחד
 לספר, שהתפלא מאוד על אורחים כה חשובים במספרה שלו, מבלי שתהיה שם טקס קביעת
 מזוזה. לאחר ששמע את סיבת בואם, הוא ניסה להצטדק ולהסביר שהוא שמע שלפי הספרדים
 מותר לסדר את הפאתים עם סכין...

הרבנים לא ניסו לשכנע אותו מידי הרבה, הם רק החליטו במקום לקרוא לכל הספרים בעיר
 לכינוס חירום. הוא היה הראשון שהוזמן, וכל חבריו אחריו, שבעה עשר ספרים הוזמנו ובאו.
 בכינוס, בקשו הרבנים מכל ספר שיאמר פרט הלכתי אחד שהוא יודע בהלכות תספורת ובל
 תקיפו. המצב לא היה נעים בכלל, רוב הספרים הובכו מאוד, ולא ידעו כמעט פרט אחד מההלכות
 המצויות...

במקום הוחלט להקים כשרות למספרות, ואני הרגשתי שהזכות נפלה בחלקי ועלי מוטלת
 המלאכה להקים מערכת כשרות בכל עיר ועיר...

"כשהגעתי למרכז העיר ירושלים, מקום שיש בו הרבה מספרות, נתקלתי בחומה בצורה. הספרים
 עשו קרטל והחליטו שאף אחד לא נענה ומקבל על עצמו כשרות. אחד מגדולי הספרים אמר לי
 כשבאתי להציע לו לקבל תעודת הכשר: "אני התחנתי פעם אחת, לא אתחתן גם איתך ועם
 ההכשר שלך"..."

בלית ברירה פניתי לראשי הישיבות באיזור, 'בריסק', 'מאור התורה' ועוד, והם הדירו את רגלי
 תלמידיהם מביקור במספרה ללא תעודת כשרות. ואז קרה המפנה החשוב, הספרים החלו
 להרגיש שהתנועה במספרה מתגלגלת והם הבינו מהר מאוד מה עליהם לעשות. הקרטל הוסר,
 וספר הביא ספר וכיום אפשר לומר בהנאה ובסיפוק שרוב המספרות באיזור נושאות תעודת
 כשרות.

בשלב מסוים מישהו סיפר לי שהמספרה הסמוכה לישיבת מיר, מעסיקה ספר גוי. בעל המספרה
 היהודי חשב שבכך הוא עוקף את דיני בל תקיפו, כי לגוי מותר. אלא שהוא לא ידע שנפסקה
 הלכה שאחד המקיף ואחד הניקף עוברים באיסור.

כספרתי זאת לראשי ישיבת מיר, הם לא האמינו למשמע אוזניהם, ולאחר שהדבר אומת, הם
 חרגו ממנהג ישיבת מיר שלא לערוך שיחות ושיעורים מיוחדים מחוץ למסגרת הישיבה, ונערך
 שיעור מיוחד בענין בל תקיפו עם מצגת מיוחדת, בחדר האוכל של הישיבה, כשמאות מבני
 הישיבה משתתפים בשיעור, ויוצאים המומים מחיסרון הידיעה בהלכה דאורייתא בסיסית.

חיסרון הידיעה והעמרציות שולטים בכל פינה, החל מהספרים, וכלה בבני התורה עצמם שאינם
 מודעים לאיסורים שהם עוברים בכל תספורת או סידור זקן.

ספר אחד אמר לי שאני קצת מגזים עם הדאורייתא שלי, כי עושים רק קצת עם סכין והרוב עם
 מספרים, ורובו ככולו מותר. אם זו לא היתה רמיסת הלכה כואבת, זו היתה בדיחה טובה...

האברך עלום השם, יוזם הרעיון הנחוש והאמיץ, המשיך לספר לי על השיעורים שהוא עורך
 בהיכלי הישיבות, ומסביר לבחורים מה עושים להם בראש, ומה ההשלכות כשמסתפרים אצל
 ספר ללא תעודת כשרות. הוא סיפר לי על כינוסי הסברה לספרים, המתקיימים בכל עיר, סביב
 שולחנות ערוכים כדי המלך, בימי ספירת העומר, כשהמספרות סגורות. והוא גם הראה לי חוברות
 העוסקות בהלכות בל תקיפו, בליווי תמונות והמחשות, שהוא ממפיץ בכל אתר ואתר, רק כדי
 שההלכות החשובות ייטמעו בכל שכבות הציבור.

"אסור לנוח ולשקוט לפני שכולם יבינו שכמו שלא נכנסים למסעדה בלי תעודת כשרות, כך לא
 נכנסים למספרה ללא תעודת כשרות" סיים האברך את דבריו שנאמרו בלהט אש קודש, למען
 הצלת כלל ישראל מעבירה חמורה.